

ПОЛЬЩА ГРАБИТЬ ЦІННОСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО МУЗЕЮ.

На початку березня 1927 року Український Національний Музей у Львові звернувся до Повпредства СРСР у Польщі з проханням видати Українському Музеєві культурне майно, що його вивезло під час імперіалістичної війни дарське військо зі Львова.

У серпні 1928 року до Москви прибув директор Українського Національного Музею у Львові професор Свенцицький, якому й передано згадане раніше майно, що було у Ленінграді та в Ростові на Дону.

Щоб еспротити митні формальності, вантаж надіслано, за порадом польської місії в Москві, не до Львова, а до Варшави на адресу польського міністерства закордонних справ для передачі Українському Національному Музеєві.

Польське міністерство закордонних справ, очевидно, вирішило не обмежуватись покешенням митних формальностей у приставці майна адресатові, а накладо на майно свою руку, намагаючись виконистати видачу його з метою своєї політики.

Щоб зрозуміти поведінку польського уряду в цій справі, треба оглянути те становище, яке утворилося останнім часом на Західній Україні.

У зв'язку з становищем, що утворилося на Західній Україні, видачу майна Українському Національному Музеєві затримують. Польський уряд мее намір передати це майно "москвофілам" у винагороду за їхню "вірну службу".

Щукаючи політичних контрагентів серед населення Західної України, фашистський уряд Пільсудського пішов шляхом своїх попередників і звер-

НА ШЛЯХУ ДО СОЦІАЛІЗМУ.

(Контрольні числа сільсько-господарської кооперації України на 1928 — 1929 рік.) Всеукраїнська Спілка Сільсько-Господарської Кооперації "Сільський Господар" підсумувала роботу всіх видів кооперації і намітила контрольні числа, що визначають основні етапи роботи на майбутній рік.

За останній (1927—28) рік сільсько-господарська кооперація збутом хліба охопила 34% ліщків, має повну монополію що-до буряків (100%), хмелю — 92,2%, яєць — 40,1%

до збільшити кількість спеціальних с.-г. кооперативів (бурикових, молочарських, птахівничих та ін.), звертаючи особливу увагу на організацію вищих колективних форм, поруч з організацією простіших колективів.

Здійснюючи постанови XV партз'їзду, українська с.-г. кооперація вступає в новий період масової колективізації, коли за висловом Молотова, повинна згодом "зникнути" проти-

На 1. жовтня 1928 р. уся сільсько-господарська кооперація усіх видів дійшла 23.992. З цього числа було 2.516 с.-г. кредитових товариств, 6.175 спеціальних, 5.155 машинової-тракторних і 10.046 колективів.

Через рік на 1. жовтня 1929 р. намічається зростання переважно спеціальних с.-г. кооперативів та колективів, довші загальної число кооперативних товариств усіх видів до 28.115. За той же час (I/X — 1929 р.) с.-г. кредитові товариства повинні об'єднати не менше, як 36,7 усіх селянських господарств, спеціальні — 28,5 і колективи — 5,3%.

На 1. жовтня 1928 р. на Україні було, на чолі з "Сільським Господарем" 7 центральних с.-г. кооперативних спеціального типу й 144 районних кооперативних спілок, при чому з тих районних кооперативних спілок 24 універсальних, 18 кредитних і 102 спеціальних спілок. На 1. жовтня 1929 р. повинно бути 41 кредитових спілок і 149 спеціальних районних спілок.

Цей учень протягом цілого дня не міг сидити, до нього викликали лікаря.

Вожатий піонерів другого дня пішов до директора школи й вимагав звільнення учителя. Але директор боронив його й погодився лише на те, що вчитель перепорить учня, якого він побив.

Вожатий надіслав допис про це до комуністичної газети "Роте Фане". Коли допис надруковано, серед учителів, учнів та їхніх батьків було велике хвилювання.

Піонери написали листівку й роздавали її учням на вулиці. Лекції цього дня почалися з запізненням, бо школярі довго стояли на вулиці й обговорювали шкільні події.

Учитель хотів дізнатися, хто написав листівку, але не знайшли. Вони викликали поліца, щоб перешкодити розповсюдженню листівки.

Після цього випадку багато учнів записалися до спілки юних спартаківців. Учителі вже менш били учнів.

ПЕКАРЧУК.

(Оповідання А. Рейзіна.)

Він любите свіже, ще тепле печиво, щойно з печі? Еге-ж. Ви любите — я знаю, що любите. Я колись сам бачив, як гарна господиня добре вилаждала й вигнала розпечене печиво, бо коли пробували циппати печиво пальцями, воно не хрускало.

Свіже печиво має свій особливий хрускіт. Це такий хрускіт, що збуджує апетит. І лихо того хлопчиківі або тій дівчині, що заносить печиво на сніданок до багатих господинок; лихо їм, коли печиво губить свій хрускіт.

А якщо ви так любите свіже печиво і чуєте такий смак, споживаючи його з кавамо, або навіть з коко — мало що люди можуть собі дозволити, — чому-б не знати історії, як готується це печиво, що хрускає? Ми живемо за часів науки, досліджень, статистики і було-б великим гріхом перед наукою обминти таке важливе дослідження: як виробляється свіже печиво.

Здивав я цього хлопчика в харчовій крамниці пів на десять вечері, влітку.

Сиділо хлоп'я біля дверей крамниці на корбі. Біля його худорлявих голях брудних ноженят стояв кошкіт з кількома залишеними бубликами, білими, худими, ципаними тисячю рук і забракованими. Коли-б не хлоп'я, мене-б охопило жаль до залишених бубликів. Але довго я на них не дивився. Хіба можуть цікавити мене кілька бубликів, коли перед мною сидить хлоп'я, що приносить твою користь світові і що може бути забраковане лише через роки?

Я глянув на нього й подумав, що перед мною сидить дитина, яку щойно виписали з лікарні, або певніше, яку треба взяти до лікарні.

— Чого в тебе такий поганий вигляд, хлопче? — спитав я його.

Замість відповіді, він важко дихав.

— Ти хорий?

Він хитнув головою, що ні. Очевидно, в його уяві бути хорим — це значило, коли долина змушена лежати в ліжку й не може вже кроку зробити.

— Чого-ж у тебе такий поганий вигляд?

Він мовчав і розглядав мене своїми великими загладими очима.

— Ти зморений?

Це запитання він уже зрозумів. Слово "зморений" йому знайоме. І він, ніби зрадлиий від того, що я вгадав, відповів: — Так зморений.

— Чого-ж ви питаєте? — вступила вже хазіяка, бачивши, що я, людина в капелюсі, цикався такими дурницями, — він же ледве ноги вніс з крамниці.

— Тут, правда, не місце... — додала вона.

Хлопчик кинув на неї втомлений погляд. Здавалося, цей

погляд визначав: ще хвилиночку.

— Чому ти не йдеш додому спати? — спитав я його.

— Мені треба буде тепер працювати, — відповів він спокійно.

— Що це значить, ти працюєш тільки вночі? допитувався я.

— Ні, — ледве відповів він.

— А вдень теж? — Так.

— Коли-ж ти спиш? — Від двох до п'яти.

Я трохі не скрикнув: — "Ти малий брехунець", — але я глянув на його худале, передчасно застаріле личенко, і я йому завірив.

— А хазійн теж працює так багато? — Він зовсім не працює.

— А хазіяка? — Теж ні.

— А діти його? — Теж ні, я та ще три наймити працюємо.

— Скільки одержуєш на тиждень? — Нічого.

— Що значить? — Два роки безплатно.

— Не може бути! — скрикнув я, великий розумник. — Не може бути, скажи правду.

Але хлопчик уже мовчав. Хіба його обходить, що я ймовірно вірю. А якщо віритиму, хіба йому легше буде? Замість відповідати мені, він краще на хвилиночку закриті очі. Це-ж таке щастя...

— Чому ви тут не вірите, — вступила знову крамарка. — Пекарювання — це каторжна робота, печиво мусить бути свіже, а тому повинні працювати вночі.

Я хотів щось сказати, але хлопчик прокинувся і чуваючи коли, денде скривавлені груди, — спитав з баганням: — Котра година?

— Четверт до десятої.

— Ой-ой-ой! — скрикнув він і підвівся, але ледве не впав.

— Чого ти, дурний, квапишся? — спробував я його затримати. — Іди додому і лягай спати.

— У мене дому немає... — Він не має дому. Він має лише пекарню з піччу, з кошкітом і клаптиком підлоги, щоб поспати години зо три — більше він нічого немає.

— Хто його хазіяка? — спитав я крамарку, коли хлопчик пішов, хитаючись. — Він не знає його хазіяка? — здивувалася вона — чули таке? Хто їх не знає? Він гладка людина, вона теж. Коли вони виходять у суботу на вулицю, всі зупиняються на них подивитися. Дуже вродливі, здорові й мають такі, кажуть, багато грошей... — Так, — подумав я, — можна таки бути вродливими і гладкими та мати багато грошей, коли такі малі хлоп'ята працюють два роки безплатно по 21 годині на добу.

Переклав з єврейського О. В.

ТАК БОРЯТЬСЯ НІМЕЦЬКІ ПІОНЕРИ.

ВИПАДОК У НІМЕЦЬКІЙ ШКОЛІ.

У 15-ій народній школі в Берліні (головне місто Німеччини) класовий наглядач (учитель, що наглядає за поведінкою учнів), тяжко побив учня піонера 11 років за те, що він сміявся підчас лекції природознавства, тому, що вчителька невдало пояснювала завдання.

Цей учень протягом цілого дня не міг сидити, до нього викликали лікаря.

Вожатий піонерів другого дня пішов до директора школи й вимагав звільнення учителя. Але директор боронив його й погодився лише на те, що вчитель перепорить учня, якого він побив.

Вожатий надіслав допис про це до комуністичної газети "Роте Фане". Коли допис надруковано, серед учителів, учнів та їхніх батьків було велике хвилювання.

Піонери написали листівку й роздавали її учням на вулиці. Лекції цього дня почалися з запізненням, бо школярі довго стояли на вулиці й обговорювали шкільні події.

Учитель хотів дізнатися, хто написав листівку, але не знайшли. Вони викликали поліца, щоб перешкодити розповсюдженню листівки.

Після цього випадку багато учнів записалися до спілки юних спартаківців. Учителі вже менш били учнів.

ДОПОМОГА ДІТЯМ СТРАЙКЕРІВ.

У Гамбургу (Німеччині) піонери допомагають робітникам, що страйкують. Вони вимагають по школах видачі харчування дітям страйкерів. Серед школярів піонери вигадали гасло: "Кожний учень повинен принести сніданок одній дитині страйкера".

Піонери склали список можливих людей, і розносили листи з проханням допомогти дітям робітників, що страйкують. Але в деяких будинках за це піонерів заарештували.

ЗАГРОЖУЮТЬ "ВОРОШИЛВЛЯМ".

Шкільне начальство в Берліні наказало всім учителям переписати школярів, які були і дітям піонерською таборі і-мени Ворошилова.

Спілка Юних Спартаківців з цього приводу видала відозву протесту. На зібранні піонерів у Берліні вирішено, що піонери по школах розповідатимуть усім учням про табор ім. Ворошилова. Піонери будуть також спиняти вчителів, якщо вони будуть утискати дітей, які були в таборі.

РОЗПОВСЮДЖУЮТЬ ЖУРНАЛ.

Журнал піонерів Німеччини "Ді Тромель" ("Барабан") — найстаріший піонерський журнал у світі. Він почав виходити ще 1921 року під назвою "Юний Товариш", що потім змінив її на нову — "Юний Спартаківцев" і, нарешті, — на "Барабан".

Кілька разів поліція заборонила розповсюджувати цей журнал, заарештовувала піонерів, що продавали його на вулицях. По школах учителі часто забороняли учням читати "Ді Тромель".

Але не вважаючи на все це, журнал виходив, піонери його розповсюджували. Року 1923 німецький уряд зовсім заборонило випускати журнал. Довелось німецьким товаришам друкувати чергове число в Швейцарії та нелегально (таємно від поліції) поширювати потім у Німеччині. Якраз тоді піонери Харкова надіслали німецьким товаришам гроші, що їх зібрано підчас "Триденника" допомоги німецьким дітям. Частину цих грошей використали на видання журналу. Тому на обгортці журналу був такий напис: "Це число журналу є різдвяним дарунком німецьким дітям робітників від спартаків Харкова".

Одна піонерка пише: "Ми вийшли о 10. год. ранку і взяли 385 примірників журналу. О 12. годині ми вже продали всі примірники та збрали 30 нових постійних передплатників".

"ЦЕ — БРЕХНЯ!"

В одній школі м. Праги (головне місто Чехословаччини) учитель розмовляв з школярами про СРСР. Ось що він сказав між іншим: — СРСР — це ворожа держава. Там панують більшовики-грабжаники, що заводять неспорядки. Ленін був їхній провідир і навчав робітників грабляку та душоугубства. Ми не повинні бажати жадній державі такого шкідливого чоловіка, як Ленін.

Один з піонерів відповів на це вчитель: — Це — брехня!

Учитель ударив піонера й поквар його ще тим, що примусив написати й прочитати сто разів таке: "Я мущу не заперечувати старшим. Я погано зробив, що заперечував учителя. Все, що він казав, — правда".

ПРЕКРАСНІ РАДЯНСЬКІ ЖУРНАЛИ ПО ЗНИЖЕНІЙ ЦІНІ.

ДУЖЕ ВАЖНЕ ДЛЯ ВІДДІЛІВ ТУРФДІМ І ІХНІХ БІБЛІОТЕК.

Робітничо-Фармерська Книгарня у Вінніпегу має ограничену кількість дуже цікавих радянських журналів, в яких є прекрасні оповідання, теоретичні й наукові статті, бібліографічні розділи, вірші і інший дуже цінний матеріал. Кожний журнал великої опуст, бо майже наполовину, тим, що замовляють згорі всі ті числа, які є на складі, кожного журналу так, як вони проголошені в ниніш.

Книгарня має на журналах великий опуст, бо майже наполовину, тим, що замовляють згорі всі ті числа, які є на складі, кожного журналу так, як вони проголошені в ниніш.

Пропор Марксизму, числа 1., 2. і 3. по \$1.75. Три числа за \$3.00 Червоний Шлях, числа 7., 8., 11. і 12. по \$1.25. Чотири числа за \$3.00 Життя і Революція, числа 7., 8., 9., 10., 11. і 12. по 75 ц. Шість чисел за \$3.00 Самоосвіта, числа 9., 10., 11. і 12. по 50 ц. Чотири числа за \$1.25 Нова Генерація, числа 7., 8., 11. і 12. по 50 ц. Чотири числа за \$1.25 Радянська освіта, числа 9., 10., 11. і 12. по 35 ц. Чотири числа за \$1.00 Селянський Будинок, числа 6., 7., 8., 9., 10. і 11. по 50 ц. Шість чисел за \$1.50 Більшовик України, числа 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23. і 24. по 40 ц. Двадцять чисел за \$3.00 Україна за один примірник \$1.00 Дитячий Рух за один примірник 25

ТІЛЬКИ В РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКІЙ КНИГАРНІ ВИ ДІСТАНЕТЕ НАЙНОВІШІ КНИЖКИ З РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ І ГАЛИЧИНИ.

Table with 2 columns: Книжки по різних науках and Ціна. Lists various books like 'Ураган і Економічна Географія', 'Твори І. Неуча Левинського', 'Паручник Зоології', etc., with prices ranging from \$1.00 to \$2.00.

На книжках дається такий опуст: Хто замовляє книжок від \$5 до \$10 вартості, той дістає 10 процент опусту. Хто замовляє від \$10 до \$20 дістає 15 процент опусту. Від \$20 до \$25 — 20 процент опусту. Хто замовляє більше від \$25 дістає 25 процент опусту.

Організації, користайте з нагоди! Всі мене перерахунок книжок насліді до книгарні вже після того, як був виданий каталог.

Книгарня має ще пару сот дуже гарних українських відринних календарів, в яких знайдете цілу енциклопедію різних подій та інформацій. Календарі продаємо по 50ц., а хто замовляє поперх 10 дістає 20 процент зновок.

Жадайте нашого каталога!

ЗАМОВЛЕННЯ З НАЛЕЖИТИСТОЮ ЗАСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ: WORKERS AND FARMERS BOOK STORE

550 SELKIRK AVE., WINNIPEG, MAN.